

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 402

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ ΚΡΑΤΙΣΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΩΝ

«Βασκανία φαυλότητος άμαυροί τὰ καλά»
(Σοφ. Σολ. Δ' 12)

Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἡ ἁμαρτία τοῦ φθόνου δὲν ἔπαυσε νὰ δημιουργῇ ἐπεισόδια ἐγκληματικά. Ὁ Σατανᾶς ὁ πρωταίτιος παντὸς κακοῦ ἐκ φθόνου κινούμενος ἔρριψε τοὺς πρωτοπλάστους εἰς τὴν παρακοὴν τοῦ θεοῦ προστάγματος. Αὐτὸς ὥπλισε τὴν δολοφόνον χεῖρα τοῦ Κάιν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀβελ. «Φθόνος γὰρ φόνον εἰργάσατο». Αὐτὸς πάντας τοῦ ἁγίου θύματα τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας ποικιλοτρόπως διὰ τῶν ὀργάνων του ἔθλιψε καὶ ἐκακοποίησε. Καὶ αὐτὸν τὸν ἀναμάρτητον Ἰησοῦν εἰς θάνατον «διὰ φθόνον παρέδωκαν» (Ματθ. ΚΖ' 18) οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, σατανικῇ ἐμπνεύσει καὶ παρακινήσει.

Πλήρης γεγονότων θλιβερῶν ἡ Ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων, καθ' ἃ ὁ ἐπάρατος φθόνος ἐκηλίδωσε ὑπολήψεις ἀφόγους, διέσυρε καὶ διεπόμπευσε ἀθώους, κατεδίκασε καὶ κατεδίωξε μέχρις ἐξοντώσεως ἀπταίστους.

Ἀνθρώπους πάντοτε καὶ πράξεις θεοφιλεῖς ὁ φθόνος ἐπιχειρεῖ νὰ προσβάλῃ διὰ παντὸς τρόπου, ἔστω καὶ ἐπὶ θυσίᾳ ἰδίων συμφερόντων τοῦ τρέφοντος αὐτόν. «Φθόνος γὰρ οἶκ οἶδε πραγμῶν τὸ συμφέρον».

Τὸ ἔργον τοῦ ἀγῶνος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως ὁμολογουμένως θεάρεστον. Τοῦτο καὶ μὴ ἀνήκοντες εἰς αὐτὴν ἀναγνωρίζουν. Ὡς τοιοῦτον δὲ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀντιμετωπίσῃ τὴν βασκανίαν τῆς φαυλότητος τὴν τὰ καλὰ ἀείποτε ἀμαυροῦσαν.

Τὸ γεγονός τῆς κανονικῆς χειροτονίας ἐξ Ἀρχιερέων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν

ἀναγκῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἐνῶ ἀποτελέσῃ διὰ τοὺς ἀγαθὰ φρονούντας καὶ ποθοῦντας ἀφορμὴν δοξολογίας τοῦ εὐλογητοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἀνωθεν ἐπιστατεῖ καὶ οἰκονομεῖ τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ κατὰ τρόπον θαυμαστὸν καὶ ἀκατάληπτον, διὰ τοὺς κακοβούλους αἰτίαν ἐξεμέσεως χολῆς καὶ πάσης ἀκαθαρσίας πρὸς κατασπίλωσιν ἱερῶν προσώπων καὶ πραγμάτων.

Περιοδικὰ καὶ ἐντυπα εὐφημιζόμενα μὲν ὡς θρησκευτικὰ, πλὴν ἀδικοῦντα καὶ τὸν τίτλον καὶ τὴν φήμην των, ἐν πλήρει γνώσει καὶ ἐπιγνώσει τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας, ἦν κατεργάζονται, διέσπειραν κακοβούλως, ἵνα σκανδαλίσωσι τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ ἀστηρίκτους, εἰς βάρος τοῦ προσώπου τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆς Λεοντίου, τοῦ πρωτοστατήσαντος εἰς τὰς χειροτονίας τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων, καὶ εἰς βάρος τούτων, κακοφημίας ἀφορώσας τὴν ὀρθόδοξον αὐτῶν συνείδησιν, τὴν ἠθικὴν αὐτῶν πολιτείαν, καὶ τὴν κανονικὴν αὐτῶν προβολήν.

Βεβαίως οἱ ἀνώτεροι πάσης ἐπηρείας καὶ οἱ ὑψηλότερον σκεπτόμενοι, καὶ εὐσυνειδήτως κρίνοντες εὐκόλως ἀντιλαμβάνονται τῶν μοχθηρῶν ἐπιβούλων τὰς προθέσεις. Ἀλλ' ἐπεὶ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀπλοῖκοι εἰς τὰς σκέψεις καὶ οἱ ἀπὸ χαρακτῆρος ἐπιπόλαιοι εἰς τὰς κρίσεις, διὰ τοῦτο προβαίνομεν εἰς τὴν ἑκτακτον ταύτην ἑκδοσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», εἰς τὸ φύλλον τῆς ὁποίας αὐτὸς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος ἀπολογούμενος ἀνατρέπει ἄρδην τὰς κατ' αὐτοῦ χαλκευθείσας συκοφαντίας ὡς δῆθεν Λατινόφρονος, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς μοιραίας φωτογραφίας, ληφθείσης κατὰ τὴν κηδεῖαν ἐνὸς Ἀρχιεπισκόπου Κα-

θολικοῦ ἐν Καράκας τῆς Βενεζουέλας εἰς ἣν ὁ Σεβασμιώματος παρεπιδητῶν ἀπλῶς παρενύθη, ἵνα αὐτοῦ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰ συλλυπητήρια τῆς Ρωσικῆς παροικίας, ὡς θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς αὐτῆς, χωρὶς νὰ συμμετάσχη συμβάλλων καὶ συνευχόμενος εἰς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. (Πῶς ἦτο δυνατόν τοῦτο, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν φωτογραφίαν ἐμφανίζεται ἄνευ ἱερῶν ἀμφίων καὶ ἐπίσης πῶς ἦτο δυνατόν καὶ οἱ Καθολικοὶ νὰ ἐπιτρέψουν εἰς μὴ ὁμόδοξον αὐτοῖς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Ἱεροτελεσίαν των). Ὡς δὲ βεβαίως ὁ Σεβ. Λεόντιος ὅταν μετέβη μετὰ τὴν συνοδίαν τοῦ εἰς τὸν Ναὸν ἡ ἀκολουθία εἶχε τελειώσει καὶ ἐξφωνοῦντο οἱ ἐπικηδεῖοι λόγοι. Συνελυπητῆς τὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ἦτο παρούσα, καὶ ἀνεχώρησε. Τοῦτο ὡς γνωστὸν, κατὰ κοινωνικὸν καθήκον ἐπιβεβλημένον, συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ Κράτη καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν κηδεῖαν ἐπίσημου Πολιτικοῦ καὶ Θρησκευτικοῦ Ἀρχόντος, καθ' ἣν καλοῦνται ἐπίσημως καὶ παρίστανται οἱ Ἀρχεγοὶ ὅλων τῶν Δογμάτων καὶ ὅλων τῶν θρησκευμάτων, χωρὶς νὰ θεωρῆται τοῦτο συμμετοχὴ εἰς τὴν θρησκευτικὴν Ἱεροτελεσίαν, οὔτε συμπροσυχὴ, ἀλλὰ ἔκφρασις συλλυπητηρίων ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ κηδενομένου ἐπισήμου προσώπου. Ἐπίσης τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς πᾶσαν ἐπίσημον ἐθνικὴν ἑορτήν, καθ' ἣν τελεῖται δοξολογία καὶ στρατιωτικὴ παρέλασις, ὅποτε καλοῦνται καὶ προσέρχονται καὶ συγχαίρουσιν τὴν Κυβέρνησιν οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἑτεροθρήσκων. Συνεπῶς μόνον μία κακοβουλία ἡδύνατο νὰ χρησιμοποίησιν τὴν μοιραίαν ἐκείνην φωτογραφίαν ὡς ὑλικὸν ἐκμεταλλεύσιμον δι' ἀντίθικον δημοκοπίαν πρὸς κατασκευοφάντησιν προσώπων ἔγνωσμένης ἀκραταφροσύνης ὀρθόδοξου συνειδήσεως καὶ ἀνεπιλήπτου ἠθικῆς ἀξίας.

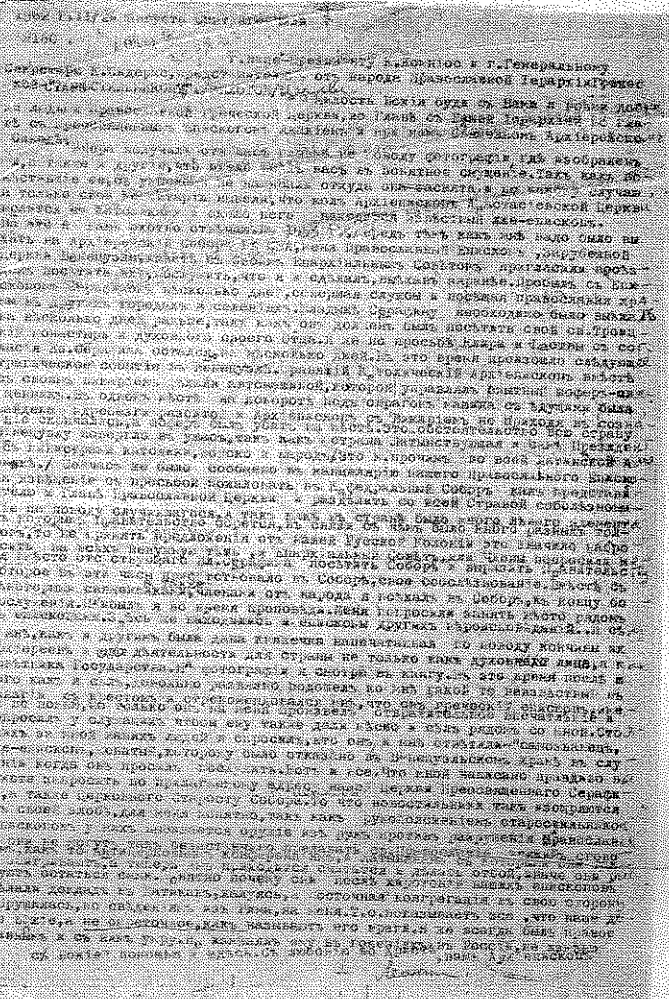
Ὅθεν καταχωρίζομεν ἀκολουθῶς ἐν πρωτοτύπῳ ρωσικῶ καὶ ἐν μεταφράσει ὑπὸ Δ. Μουρατίδου τὰς ἀπολογητικὰς ἀπαντήσεις τοῦ Σεβ. Λεοντίου.

1962, 11)24 Αὐγούστου, Σαντιάγο Χιλῆς. Ἀρ. 160. κ. Ἀντιπρόεδρος Κ. Κόμμιον καὶ κ. Γεν. Γραμματεῖα Κ. Σιδέρον, ἐκπροσώπους τοῦ λαοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας τῶν Ἑλλήνων Παλαισημερολογητῶν ΖΗΛΩΤΩΝ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἅς εἶναι μαζί σας καὶ με ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας με ἐπὶ κεφαλῇ τὴν Ἱεραρχία σας με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον καὶ τὴν παρ' αὐτῷ Ἀγίαν Ἀρχιερατικὴν Σύνοδον.

Χθὲς ἔλαβον ἐπιστολὴν σας ἀναφερομένην εἰς τὴν φωτογραφίαν ὅπου εἰκονίζομαι ἐγὼ καθὼς καὶ ἄλλοι πρῶτα τὸ ὅποιον ὡς ἡτοφυσικὸν σας ἐστενοχώρησεν ὅλους, δεδομένου δὲ ὅτι οἱ δημοσιεύσαντες αὐτὴν ἐσκεμμένως δὲν ἀνέφερον πόθεν ἐλήφθη αὐτὴ καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας καὶ μόνον σχολία των στηριζόμενα εἰς τὴν φαντασίαν των ἐδημοσίευσαν, ὅτι δηλαδὴ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀναστασίου προσεύχεται ὁμοῦ μετὰ τῶν καθολικῶν καὶ παρ' αὐτῷ εὐρίζεται εἰκονιζόμενος ὁ γνωστὸς ψευδεπίσκοπος.

Ἐν προκειμένῳ σας ἀπαντῶ εὐχαρίστως. Τὸ ἔτος

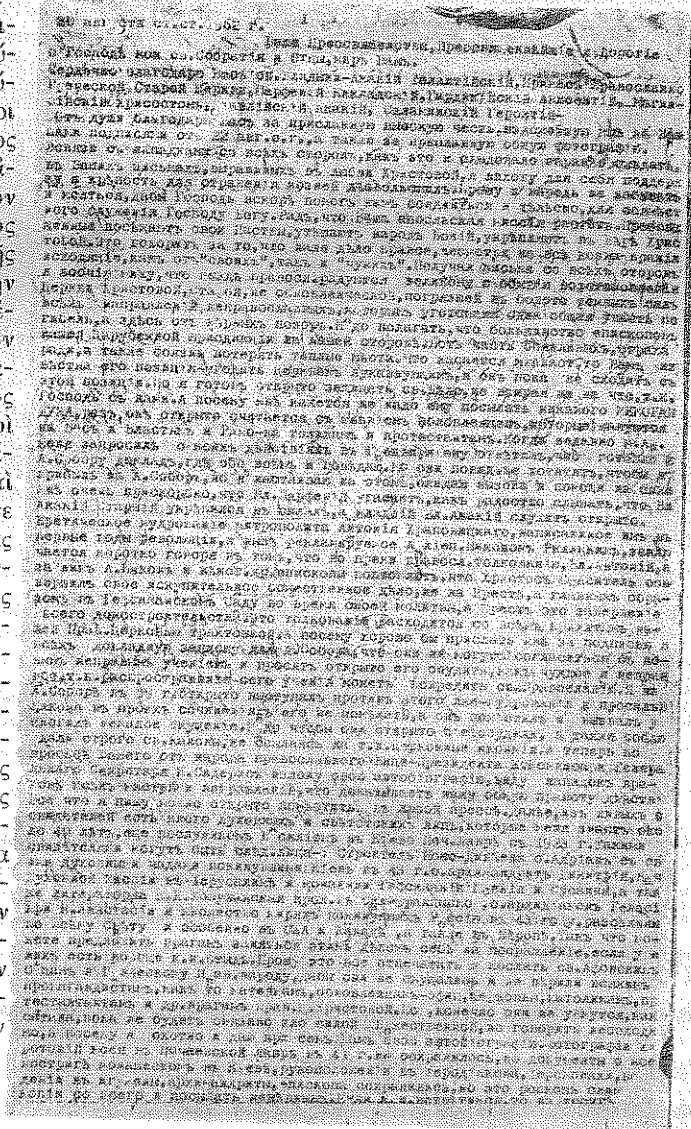
1959, πρὶν ἢ μεταβῶ εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν Συνέδριον εἰς Ἰνωμένες Πολιτείας, ὁ Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας τῆς Βενεζουέλας ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Αὐτοῦ Συμβουλίου με προσεκάλεσαν ὅπως διερχόμενος τοὺς ἐπισκεφθῶ, πρᾶγμα ὑπερ καὶ ἔπραξα ἀναχωρῶν ὀλίγον ἐνωρίτερον. Παρέμεινα μερικὰς ἡμέρας μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου Σεραφεῖμ τελῶν λειτουργίας καὶ ἐπισκεπτόμενος ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας εἰς ἄλλας πόλεις καὶ οἰκισμούς. Ὁ Σεβασμιώτατος Σεραφεῖμ ἔδει ν' ἀναχωρήσῃ ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον ἐμοῦ καθόσον ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ ἀκόμη καὶ τὸ μοναστήριόν του τῆς Ἀγίας Τριάδος, καθὼς καὶ τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα. Ἐγὼ τοῦναντίον ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ καὶ συμφωνοῦντος τοῦ Ἐπισκόπου Σεραφεῖμ παρέμεινα δι' ὀλίγας ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τοῦτο συνέβη τὸ ἐξῆς τραγικὸν συμβᾶν ἐν Βενεζουέλα. Ὁ καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος ὁμοῦ μετὰ τοῦ Τοποτηρητοῦ αὐτοῦ ἐταξείδενον δι' αὐτοκινήτου ὁδηγομένου ὑπὸ πεπειραμένου ὁδηγοῦ—ἱερέως.

Εἰς μίαν τοποθεσίαν, εἰς καμπὴν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐντὸς χαράδρας ἀνευρέθη τὸ αὐτοκίνητον καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν ἐντελὲς κατεστραμμένον, ὁ δὲ Ἀρ-

χιεπίσκοπος μετά τοῦ Τοποτηρητοῦ αὐτοῦ, μὴ συνελθόντες, ἀπέθανον, ἐνῷ ὁ ὁδηγὸς εἶχεν φονευθῇ αἰέσας. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐβύθισεν εἰς πένθος ὁλόκληρον τὴν χώραν τῆς Βενεζουέλας, δεδομένου ὅτι ἡ χώρα αὕτη ὅπως ἐξ ἄλλων καὶ ὁλόκληρος ἡ Νότιος καὶ Κεντρικὴ Ἀμερική, εἶναι χώρα καθολικῶν ἀπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Ὑπουργῶν μέχρι καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατεύματος. Ἀμέσως εἰδοποιήθησαν τὰ Γραφεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐπισκοπῆς μετὰ τὴν παράκλησιν ὅπως ἐμφανισθοῦν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν οἱ ἡγέται τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἵνα συμμερισθοῦν τὴν θλίψιν ὁλοκληροῦ τῆς χώρας ἐπὶ τῷ θλίβεσθαι συμβάντι. Καὶ δεδομένου ὅτι εἰς τὴν χώραν ὑπῆρχε μέγα ποσοστὸν ἀριστέρων, κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Κυβέρνησις διεξάγει ἀγῶνα, ὑπῆρχον πολλοὶ λόγοι σκοπιμότητος νὰ δεχθῶμεν τὴν πρόσκλησιν. Τὸ Ἐπαρχιακὸν Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη μετὰ παρεκάλεσαν ὅπως ἀντὶ τοῦ ἀπουσιάζαντος Σεβασμιωτάτου Σεραφεῖμ ἐπισκεφθῶ τὸν καθεδρικὸν Ναὸν καὶ ἐκφράσω εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἦτο παρούσα εἰς τὸν Ναὸν, τὰ συλληπητήρια καὶ ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων. Ὁμοῦ μετὰ τινῶν ἱερέων καὶ μελῶν λαϊκῶν ἐπῆγα εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν κατὰ τὸ τέλος μάλιστα τῆς λειτουργίας. Ἐφθάσα τὴν ὥρα τοῦ κηρύγματος. Μετὰ παρεκάλεσαν νὰ λάβω θέσιν παραπλεύρως τῶν ἐπισκόπων. Ἐδῶ εὐρίσκοντο καὶ ἐπίσκοποι ἄλλων δογμάτων καὶ θρησκειῶν. Ἐκάθησα καὶ ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἐδόθη καὶ εἰς ἐμὲ ἐν ἐντυπον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν Ἀρχιερέων τῶν καὶ τὴν δράσιν τῶν ὑπὲρ τῆς χώρας, ὅχι μόνον ὡς πνευματικῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ ὡς συμβούλων τῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὴν φωτογραφίαν εἰκονίζομαι τὴν ὥραν ποὺ βλέπω τὸ ἐντυπον τοῦτο. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκάθησα, μετὰ ἀρκετὸν χρόνον μ' ἐπλησίασαν ἀγωνιστοὶ εἰς ἐμὲ μετὰ τὴν Παναγίαν καὶ τὸν Σταυρὸν καὶ συνεστήθη εἰς ἐμὲ ὡς Ἕλληνας Ἐπίσκοπος, δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ὄνομα μοι εἶπεν, μόνον ἐνθυμοῦμαι ὅτι μοῦ ἔκανεν πολὺ δυσάρεστον ἐντύπωσιν. Ὁ ἐν λόγῳ παρεκάλεσεν τοὺς ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας ὅπως τοῦ δοθῇ θέσις καὶ ἐκάθησε παραπλεύρως ἐμοῦ. Τοὺς ὁπισθὲν μου ἰδικούς μας ἀνθρώπους ἠρώτησα ποῖος ἦτο οὗτος καὶ μοι ἀπήντησαν (αὐτόκλητος), ψευδεπίσκοπος, ἔγγαμος, εἰς τὸν ὅποιον ἀπηγορεύθη ἡ λειτουργία εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Βενεζουέλας ὅταν οὗτος ἐξήτησεν τοῦτο (!). Αὐτὸ εἶναι ὄλο. Ὁ, τι σὰς γράφω εἶναι ἀληθὲς καὶ ἡμπορεῖτε νὰ διαπιστώσῃτε τοῦτο ἀπενθυνόμενοι εἰς τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀναφερομένην ἀλλαγὴν διεύθυνσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Σεραφεῖμ τῆς Ἐκκλησίας μας καθὼς καὶ εἰς τὸν Προϊστάμενον τῆς Συνόδου (!) κ. Ἰβανόβ. Τὸ γεγονός ὅτι οἱ νεοσημολογῖται τόσοι πολὺ ἐχολώθησαν, τὸ ἐννοῶ κάλλιστα δεδομένου ὅτι διὰ τῆς χειροτονίας παλαισημολογιτῶν ἐπισκόπων ἀφαιρεῖται ἀπὸ αὐτοὺς τὸ ὅπλον κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν ἡμποροῦν τώρα ἀπροφασίστως καὶ ἀπροσχηματίτως νὰ ἀφίσουν τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν ἔρμαιον τῶν διαφορῶν συνωμοσιῶν καὶ τῶν διαφόρων ἀντεκκλησιαστικῶν συνεδρίων

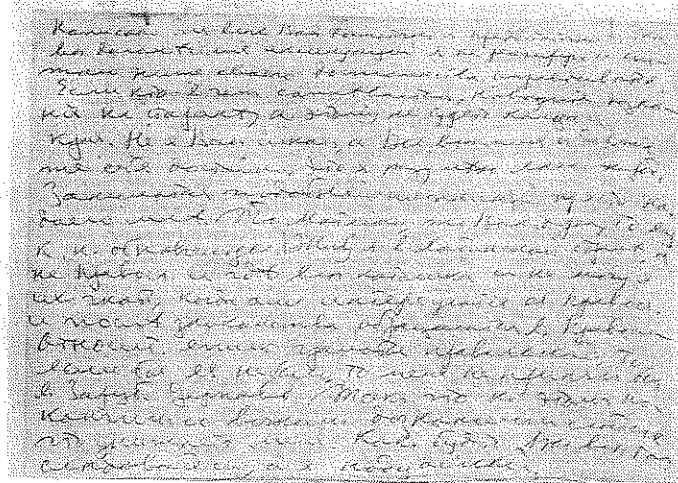
ἢ εἰς τοὺς καθολικοὺς, μετὰ τῶν ὁποίων ὁμοίως ἐρωτοτροποῦν. Τώρα ἔχουν νὰ κάνουν σοβαροὺς ὑπολογισμοὺς καὶ νὰ σκεφθοῦν, νὰ ἐπανέλθουν, ἄλλως διατρέχουν τὸν κίνδυνον ν' ἀπομονωθοῦν. Ἐξηγεῖται ὅθεν διατὶ μετὰ τὰς χειροτονίας τῶν ἐπισκόπων μας ὑπέβαλον ἔκθεσιν εἰς τὸ Βατικανὸν παραπονόμενοι, ἐνῷ ἡ Ἀνατολικὴ συμμορία ἐγένινεν ἔξω φρονῶν, συμφώνως πρὸς τὰς ἐκ Ρώμης πληροφορίας, ἐναντίον μου. Ἀποδεικνύουν τὰ πάντα, ὅτι τὸ ἰδικόν μας ἔργον εἶναι ΘΕΙΟΝ καὶ ὅχι τυχοδιωκτικόν, ὅπως τὸ ἀποκαλοῦν οἱ ἐχθροί μας, ἘΞ ἄλλου πάντοτε ὑπῆρξα ὁρθόδοξος γνήσιος καὶ γνήσιος θὰ ἀποθάνω. Δὲν ἐπρόδωσα τὴν πίστιν μου ὑπὸ συνθήκας τρεμερῶν καταδιώξεων εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ τὴν προδώσω οὔτε ἔδω.

Μετὰ ἀγάπης ἐν Χριστῷ, ὑμέτερος
Ἀρχιεπίσκοπος ΛΕΟΝΤΙΟΣ

(1) Σ.Σ. Ἐννοεῖ τὸν Νικ. Κατσουνάκη.

(2) Ἐννοεῖ Συμβουλίου λαϊκῶν.

30 Αυγούστου παλ. ημ. 1962.

Σεβασμιώτατοι και αγαπητοι εν Κυρίω αδελφοί και Πατέρες, Ειρήνη Υμῖν.

Σας ευχαριστώ ἐγκαρδίως Ἅγιοι Δεσποτάδες Ἀκάκιος Ταλαντίου Πρωθιερέα της Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων Γησιῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, Παρθένιε τῶν Κυκλάδων, Αὐξέντιε τοῦ Γαρθικίου, Χρυσόστομε της Μαγνησίας, Ἀκάκιε της Διαιλείας, Γερόντιε της Σαλαμῖνος.

Ἐξ ὅλης της ψυχῆς μου σὰς ευχαριστῶ διὰ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκάνετε ἀποστέλλοντές μοι τὸ ἐγγράφον μετὰ τῶν υπογραφῶν Σας τῆς 22 Αυγούστου ἐ.ε. καθὼς καὶ διὰ τὴν φωτογραφίαν, τὴν ὁποίαν μοι ἀπεστείλατε, ὅπου ὅλοι ὁμοῦ εἰκονίσεσθε. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιθέσεις ἀπὸ παντοῦ, αὐτὸ ἐπορεύε να τὸ ἀναμένετε ἀπὸ πρῶν. Εἰς τὰς ἐπιστολάς Σας τὰς πλήρεις χριστιανικῆς ἀγάπης εὐρίσκω τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν ἰσχύν μου διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῶν πειρασμῶν τοῦ διαβόλου. Παρακαλῶ να μὴ με λησμονήτε καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ να προσευχεσθε δι' ἐμέ, ὥστε ὁ Κύριος να βοηθήσῃ γρήγορα να ἐνωθῶμε καὶ σωματικῶς, ἵνα ὁμοῦ λειτουργοῦμεν καὶ ὑπηρετοῦμεν Κύριον τὸν Θεόν. Χαίρω διότι ἡ ἀποστολικὴ σας ἱεραποστολὴ αὐξάνει. Οἱ Ἐπίσκοποι ἐπισκέπτονται τὰ Ποιμνία τῶν, εἰρηνεύουν τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ἐνισχύουν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσίς μας εἶναι δικαία, παρὰ τὰς ἐπιβουλάς καὶ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ «ἡμετέρου» τε καὶ «ξένου». Λαμβάνων ἐπιστολάς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη βλέπω καθαρά ὅτι παντοῦ οἱ ὀρθόδοξοι χαίρουν διὰ τὸ μέγα γεγονός της ἐπανιδρύσεως (ἀποκαταστάσεως) της Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ της παλαιᾶς καὶ οὐχί της τῶν καινοτόμων, της βυθισθείσης εἰς τὸ τέναγος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ὅλων τῶν μὴ ὀρθόδοξων διευθύνσεων, διὰ τοὺς ὁποίους κοινῇ πλέον εἶναι ἡ τύχη, ἀπώλεια ἐν Θεῷ καὶ ἐντροπὴ ἐν ἀνθρώποις. Πρέπει να ὑπολογίζωμεν, ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν Ἐπισκόπων της ἰδικῆς μας Ἐκκλησίας τοῦ Ἐξωτερικοῦ εὐρίσκονται παρὰ τὸ πλευρόν μας. Ὑπάρχουν ὠρισμένοι φοβούμενοι, καὶ δὴ ἐκ τοῦ φόβου μήπως χάσουν τὰς καλὰς καὶ θερμὰς θέσεις τῶν. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πρόθυ-

μος να ὑποστηρίξω ἀνοικτὰ τὴν ὑπόθεσιν μας μὴ ἀποδίδων σημασίαν εἰς οὐδὲν καθόσον ὁ Κύριος εἶναι μετ' ἡμῶν.

Λυποῦμαι πάρα πολὺ διὰ τὸ ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Παρθένιος ἀσθενεῖ ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἐνθαρρυντικὸν εἶναι ὅτι ὁ Ἀκάκιος ὁ πρεσβύτερος ἀνέκτησε τὰς δυνάμεις του καὶ ὁ νεώτερος Ἀκάκιος λειτουργεῖ ἀνοικτὰ.

Καὶ ἤδη, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ ἡμετέρου ἐκπροσώπου τοῦ ὀρθόδοξου λαοῦ Ἀντι-προέδρου κ. Κορνίου καὶ τοῦ ἑτέρου τοιοῦτου Γενικοῦ Γραμματέως κ. Σιδέρη θὰ σὰς γράψω τὴν αὐτογραφίαν μου ἐν ὅψει της ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ πασῶν τῶν ἀποχωρήσεων καὶ κατευνήσεων, ἡτὶς ἐπιθέσεις ἀποδεικνύει τὸ ὀρθόν καὶ δίκαιον της ἡμετέρας ὑποθέσεως. Ὅλα ὅσα Σας γράφω δύνασθε να τὰ καταχωρήσετε καὶ να τὰ δημοσιεύσετε εἰς οἰονδήποτε ἐντυπον. Περαιτέρω, ἀπὸ τοὺς ζῶντας μάρτυρας ὑπάρχουν πολλοὶ ἱερεῖς καὶ κοσμικοὶ, οἱ ὁποῖοι με γνωρίζουν ἀπὸ 40ετίας ὅταν ἤμην ἀκόμη μαθητευόμενος Βασίλειος εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Κίεβο-Πετσιόρσκ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923. Τοιοῦτοι μάρτυρες δύνανται να εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα πρόσωπα: ὁ οἰκονόμος ἐκ Νοβοντιβίβ, Πατὴρ Ἀνδριανὸς μετὰ τῶν πνευματικῶν του τέκνων ἐγκαταλειψάντων τὸ Κίεβον τὸ 1943, ὁ Πατὴρ Ἀρχιμανδρίτης Δημήτριος Ἀρχηγὸς της Θεολογικῆς Ἀποστολῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ αἱ μοναχαὶ της Γεσθημανῆς Ξένια καὶ Σουζάνα καθὼς καὶ ἡ φιλόλογος Ε. Π. Λοπουσάνσκαγια διαμένουσα εἰς τὸ Σάν Φραντσίσκο, ὁ πατὴρ Ἀρχιδιάκονος Γελάσιος παρὰ τῷ Μητροπολίτῃ Ἀναστασίῳ καὶ πολλοὶ κοσμικοὶ ἐγκαταλείψαντες τὴν Ρωσσίαν τὸ ἔτος 1943, διεσπαρμένοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδίως εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, εἰς τὸν Καναδὰν καθὼς καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡμπορεῖτε συνεπῶς να προτείνετε εἰς τοὺς ἐχθροὺς να ἀσχοληθῶν με τὴν ἐργασίαν αὐτὴν πρὸς ἴδιον αὐτῶν ὄνειδος ἂν τοὺς ἀπέμεινεν καὶ ἴχνος ἐντροπῆς ἀκόμη. Παρακαλῶ ὅπως ἀντιγράψετε πάντα ταῦτα καὶ τὰ ἀποστείλατε εἰς τοὺς Ἀγιορείτας Πατέρας καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Λαὸν διὰ να μὴ στενοχωρεῖται οὐδεὶς καὶ διὰ να μὴ γίνωται πιστευτὰ τὰ διάφορα κατασκευάσματα της προπαγάνδας τοῦ ἐχθροῦ, εἴτε τοῦ Ματθαίου εἶναι, εἴτε τῶν νεοημερολογιτῶν της ἐπισήμου Ἐκκλησίας, εἴτε καθολικῶν, διαμαρτυρομένων καὶ ἄλλων ἐχθρῶν της Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Βεβαίως αὐτοὶ ὅπως καὶ ὁ Σατανὰς δὲν πρόκειται να ἡσυχάσουν μέχρις ὅταν ὅλοι δεθοῦν ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου, πάντως εἶναι ἀπαραίτητον να ἀντιδρῶμεν ζωηρῶς, δι' αὐτὸ καὶ ευχαρίστως Σας γράφω ὅτι γράφω καὶ τὴν βιογραφίαν μου ἐπίσης. Φωτογραφίαν της χειροτονίας μου εἰς τὴν Μονὴν Ποτσάγιεβσκ δὲν ἐσώθη τὸ 1941, ἀλλὰ τὰ πιστοποιητικὰ διὰ τὴν κουράν μου εἰς μοναχὸν εἰς τὸ Κίεβον, ἡ χειροτονία μου εἰς Ἱεροδιάκονον, Ἱερομόναχον, ἡ ὀνομασία εἰς ἡγούμενον, Ἀρχιμανδρίτην, Ἐπίσκοπον, διεσώθησαν. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο πολυτέλεια ἂν φωτοαντεγράφομεν πάντα ταῦτα πρὸς χάριν τῶν ἀπίστων. Ἄν συναντηθῶμεν τότε

Ἐγράψαν δι' ὅλους Σας ἀκριτὰ καὶ ὑπεραρ-

μετ' ὀλίγον ἐξεκαθάρισαν οἱ κομμουνισταί. Τὸ ἴδιον ἔτος μὲ ἐξώρισαν εἰς τὰ κάτεργα καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν εἰς τὰ λατομεῖα τῆς περιοχῆς τοῦ Ζιτόμιρ. Τὸ λατομεῖον ὠνομάζετο Λατομεῖον Λίδων ἢ Ὑψηλὴ Κάμινος, ὅπου μετὰ τινὰς μῆνας ἡσθένησα σοβάρως καὶ ὥς ἐτοιμοθάνατος ἀπελύθην καὶ κατώρθωσα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν γενέτειράν μου Κίεβον, ὅπου ἡναγκάσθην νὰ μετέλθω εἰς μίαν ἡμιπαράνομον κατάστασιν. Διέμενα ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Περεγιασλάβ μετὰ τοῦ νῦν Ἀρχιμανδρίτου Γελασίου. Ἐν συνεχείᾳ κατὰ τὴν περίοδον τῆς τρομοκρατίας τοῦ Γιέζωφ (Διευθυντῆς τῆς Γκεπεοῦ) ἐπέρασα εἰς τὴν ἀπόλυτον παρανομίαν κρυπτόμενος ὑπὸ τῶν καλῶν ἀνδρώπων εἰς τὰς πόλεις Κίεβον καὶ Ζιτόμιρ, μέχρι τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ὁ ὁποῖος μὲ εὔρεν εἰς τὴν πόλιν Ζιτόμιρ, ὅπου παμψηφεί μὲ ἐξέλεξαν ὁλόκληρον τὸ ἐναπομείναν καὶ διασωθέν ἱερατεῖον ὁλοκλήρου τοῦ Κυβερνεῖου τοῦ Ζιτόμιρ, διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Βολίνα, καὶ οὕτω μετέβην εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ποτοσίεβσκ, ὅπου τὸ 1941 ἡμέραν τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου 14ην Νοεμβρίου ἐχειροτονήθην ἀπὸ τὸν γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλέξιον (Γρομάντσκι), ὅστις ἦλθεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Διονυσίου ἐκ τῆς τότε Πολωνίας καὶ ἐν συνεχείᾳ θανατωθέντος τὸ ἔτος 1942, καὶ ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων Βενιαμίν τοῦ Νοβογκράντ-Βολίνσκ καὶ Ἀμασκηνοῦ τοῦ Τσερνοβίτσκ, καὶ τῶν δύο μαρτύρων, ἐξ αἰτίας τῶν μπολσεβίκων, καὶ μὲ διώρισαν ὅπως ὑπηρετῶ εἰς τὴν πόλιν Ζιτόμιρ, ὅπου ἐντὸς διετίας ἀνεκαίνισα περίπου 300 καταστραφείσας πρότερον Ἐκκλησίας, καὶ ἐχειροτόνησα περίπου 100 ἱερεῖς, πρᾶγμα ὅπερ δύνανται νὰ μαρτυρήσουν ζῶντες μάρτυρες ἱερωμένοι εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εὐρισκόμενοι, περὶ τῶν ὁποίων ἀνέφερα ἤδη, καθὼς καὶ ἄλλοι, ὥς ὁ Πατὴρ Σβιτίτσιν Μπούρις ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, ἐπίσης πολλοὶ κοσμικοὶ τὸσον εἰς τὴν Νότιον, ὅσον καὶ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν.

Τὸ 1943 ὁμοῦ μετὰ τοῦ βοηθοῦ μου, ἥδη ἱερομονάχου Βενιαμίν, τοῦ Πατρὸς ἡγουμένου Βαλεντίν ὑπηρετοῦντος ἥδη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεοδοσίου ἐν Βραζιλίᾳ, μετέβην ἀπὸ τὸ Ζιτόμιρ εἰς Βαρσοβίαν καὶ ἐκεῖθεν τὸ 1944 εἰς τὴν Βιέννην. Ἐκ Βιέννης μετέβην ἐν συνεχείᾳ εἰς Μόναχον, ὅπου ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς τοῦ Ἐξωτερικοῦ μὲ διώρισε διὰ τὴν Παραγουάην, ὅπου διέμενα 5 (πέντε) ἔτη, ἐν συνεχείᾳ 1 ἔτος εἰς τὴν Ἀργεντινὴν καὶ ἥδη ἐπὶ δεκαετίαν ζῶ εἰς τὴν Χιλὴν. **Οὐδέποτε, Δέξα Σοι Κύριε, ἐνυμφεύθην οὐδὲ τέκνα εἶχον δεδομένου, ὅτι ἡ ζωὴ μου καθαρὰ ὅπως πέρασεν εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς πολυαριθμούς φίλους μου καὶ θαυμαστάς μου (ὁπαδούς μου) χωρὶς ν' ἀναφερθῶ εἰς τὴν σκληρὰ βωμένην Ρωσσίαν.**

Ποιὲ δὲν παρέλειπα νὰ καταπολεμῶ πᾶσαν αἵρεσιν καὶ οὐδέποτε ἐπρόδωσα τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν οὔτε πρὸς τὰ δεξιά, οὔτε πρὸς τὰ ἀριστερά. Οὐδέποτε ἐλειτούργησα μετὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰακώβου οὐδὲ φίλιν εἶχον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς σχέ-

σεις μου πρὸς τοὺς ἄλλους ἀποστάτας τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας. Φίλος, ὥς γράφουν οἱ ἐχθροί, τοῦ Πάπα δὲν ὑπῆρξα καὶ ἂν συνηντήθην μετ' ἐκείνων λόγῳ καθήκοντος εἰς ἐπισήμους τελετάς, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἁμαρτίαν. Ἀποκρούω πᾶσαν καινοτομίαν εἴτε ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχας προήλθεν, εἴτε ἀπὸ τὰς τοπικὰς Ἐκκλησίας, εἴτε καὶ ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς, ὥς ἀνεγτίμους καὶ καταστρεπτικὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οὐδέποτε καὶ ποῦθε νὰ καὶ εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν οὕτω καλουμένων Συνεδρίων μετέσχον ποιέ, καθόσον θεωρῶ ταῦτα ὡς μὴ ὠφέλιμα διὰ τὴν ψυχὴν καὶ οὔτε καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ζῶν εἰς χώρας κατ' ἐξοχὴν καθολικὰς τῆς νοτίου Ἀμερικῆς κατώρθωσα νὰ προσελκύσω οὐκ ὀλίγους πρὸς τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν χάρις εἰς τὸ γεγονός ὅτι δὲν μὲ ξενίζει ἡ Ἱεροποστολικὴ δραστηριότης τῶν καθολικῶν, οὔτε τοὺς ἀποφεύγω, διότι καὶ μεταξὺ τῶν ὑπάρχουν πολλοὶ διηψώντες διὰ τὴν ἀλήθειαν. **Εἰς τὸ Περσοῦ προσηλύτιστα δεκάδας οὐνίτας, ἐνῶ εἰς τὴν Χιλὴν ἀρκετὸν ἀριθμὸν Χιλιάων. Τὸ γεγονός ὅτι παριστάμην εἰς τὴν κηδείαν ἐν Βενεζουέλα καθολ. Ἐπισκόπων τῇ προσκλήσει τῆς ρωσικῆς παροικίας, δὲν τὸ θεωρῶ ἁμαρτίαν καὶ τοῦτο δὲν θά μὰς σπιλώσῃ. Ἰδοὺ ἡ ζωὴ μου. Ἦλθον δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐχὶ ἀδίστακτος κλπ. ὥς γράφει τὸ ἑτερονδημοσιογραφικὸν ὄργανον τῶν νεοσημολογιτῶν, ἀλλὰ τῇ αἰτήσει γνησίων ὀρθοδόξων.**

Τὰς ἑλληνικὰς Ἀρχὰς τὰς σέβομαι καὶ νομίζω ὅτι αὐταὶ διακρίνουν καλῶς ποῖος εἶναι φίλος καὶ ποῖος ἐχθρὸς. **Ἐκεῖνος ποῦ διατηρεῖ φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν πρακτόρων τῶν σκαιοινῶν δυνάμεων τῆς Μόσχας ἢ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς δὲν ἀλλάσσει τὴν πίστιν του εἰς τὸν Χριστόν.**

Συγχρόνως σὰς ἀποστέλλω νέα ἀποκόμματα ἐφημερίδων μαρτυροῦντα νέας προδοτικὰς ἐνεργείας ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ἑαυτοὺς ὀρθοδόξους. Εἶθε ὅλοι νὰ εἰσθε καλὰ καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάγῃ.

Ὑμέτερος μὲ ἀγάπην Ἀρχιεπίσκοπος

ΛΕΟΝΤΙΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

*Αριθ. Πρωτ. 351

Π ρ ο ς

τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπανταχοῦ ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Χαίρετε ἐν Κυρίῳ, ἀνδρῆσεθε, κραταιοῦσεθε.

Παριστάμεθα πάντες θεαταὶ καὶ μάρτυρες μιᾶς καταστάσεως ἀξιοθρηνήτου. Ἀπὸ τοῦ 1937 τὸ ἐνιαῖον κατὰ τῆς πλάνης μέτωπον τῆς ἀκαινοτομήτου ἡμῶν Ἐκκλησίας διεσπάσθη. Ἀμέσως, ὥς ἦτο ἐπόμενον, ἤρχισεν κατερχομένη ἡ στάθμη τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος πολλῶν, πρὸς μεγίστην χαρὰν τῶν

δρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τῆς Ἀγίας καὶ Ἀρχάντου Ὁρθοδοξίας.

Ὁ νέος τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Ὁμολογητής, ὁ πρῶν Φλωρίνης, παρεστάθη ὑπὸ τῶν ἀντιφρονούντων, ὡς ἐπαμφοτερίζων, ὡς ἀπεμπολῶν τὴν ἱερὰν τῆς Ὁρθοδοξίας παρακαταθήκην. Δὲν συνεκίνησαν τοὺς ἀποσχισθέντας τοῦ κορμοῦ τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας οὔτε τὰ δεσμά, οὔτε αἱ φυλακίσεις, οὔτε αἱ ὑλὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας ἐξορίαι του, οὔτε ἡ περιφρόνησις τῆς ὕλης, οὔτε τὸ ἀμειπτον καὶ ἀδιάβλητον ἥθος του, οὔτε οἱ κατ' αὐτοῦ μηκτυρισμοὶ καὶ περιφρονήσεις, ἀλλ' οὔτε τὸ ψυχικόν του μεγαλεῖον ἐν τῇ περιφρονήσει τῶν δαλεαστικῶν προτάσεων τοῦ τε Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, καὶ τοῦ ἄλλοτε ὕποτακτικῶν του ὡς διακόνου του ἱ.ν. Μοναστηρίου, νῦν δὲ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἀπέθανε πτωχότατος ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀμνηστικός πρὸς τοὺς ἐχθροὺς του καὶ ὅτε ἐπληρορρήθη ὅτι ἀπέδνησεν ὁ ἀποσχισθεὶς ἐπίσκοπος Ματθαῖος, ἔσπευσεν εἰς τὴν ἐπιθανάτιόν του κλίνην, διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ δώσῃ συγχώρησιν. Αὐτὸς ὁ κολοσσός. Καὶ μετὰ τ' ἐν θανάτῳ του, δὲν ἔπαυσαν τυμβωρύχοι τινὲς νὰ τὸν συκοφαντοῦν, καὶ νὰ ἀναρριπίζουσιν τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος τῶν ἀκολουθῶντων, διὰ νὰ τοὺς διατηρήσουν εἰς τὸν πατριασμόν. Εἶναι γνωστὴ ἡ χριστιανικὴ ὑπομονὴ καὶ μακροθυμία τῶν τὰ ἴχνη τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ Χρυσοστόμου ἀκολουθούντων ἐναντί τῆς συμπεριφορᾶς ὁρισμένων ἐξάλλων παρασυναγῶν.

Θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς προσκαίως ἀποπλανηθέντας, καὶ περιμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν των εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀντὶ νὰ χαροῦν, ἐλυπήθησαν σφόδρα, ὅτε ἡ Δι' Ἀσύνῃ τῆς Πατρίδος μας ἀποκαλύψασα τὰ ἔκτροπα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κερατέας, ἔστρεψεν αὐτοὺς εἰς τὰ δικαστήρια δι' ὁρισμένας σ' διστινὰς καὶ ἱεροσύλους πράξεις των. Ταῦτα ὡς γνωστὸν διεβροθήσαν εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην διὰ τοῦ τύπου, διαδέσαντα δυσμενῶς πρὸς τὴν ἁγίαν ἡμῶν ὑπόθεσιν τὴν παγίονον κοινήν γνῶμην. Ἐκαλύπτομεν τὰ πρόσωπά μας αὐτὸ ἐντροπὴν, ἰδίαν ζημίαν ἡγούμενοι τὴν συμφορὰν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ματθαίου, ὡς φερόντων τὴν ἰδίαν μεθ' ἡμῶν τετιμημένην ὀνομασίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Δὲν προσεθέσαμεν ἐπὶ τῶν τραυμάτων αὐτῶν ἄλλας. Ἀλλ' οὔτε καὶ ὅτε ὁ ἄβουλος λόγῳ τοῦ γήρατός του ἐπίσκοπος Ματθαῖος προσέβαινε, ἐπὶ καταρακάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων Ἀποστολικῶν τε καὶ Συνοδικῶν, εἰς τὴν παράτολμον πράξιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ καὶ μόνου χειροτονίας Ἐπισκόπου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐβλάστησαν οἱ ὑπόλοιποι ἀντικανονικοὶ βλαστοί, ἐξεμάνημεν.

Ἀπλῶς καὶ μόνον κατηγγέλθη ἡ πράξις αὐτῇ εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Ποιμένου αὐτῆς κυροῦ Χρυσοστόμου καὶ δι' ἄλλων μὲν, ἀλλὰ πρὸ παντός διὰ τῆς ἀπὸ 15)7)54 ἐξαισίας ἐγκυκλίου ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἀείμν. φέρων μαρτυρίας ἱερῶν κανόνων, ἀποδεικνύει τὰς χειροτονίας αὐτὰς ὡς «μὴ γενομένας». Μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν κυροῦ Χρυσοστόμου, ἐμείναμεν ὁφθαλμοὶ ἐπὶ

πενταστείαν. Τότε δὴ τότε ἐξετέρευσαν ὅλα τὰ βέλη τῆς φαρέτρας των καθ' ἡμῶν οἱ παρασυναγῶν, ἀποκαλοῦντες ὑμᾶς ἀκεφάλους, πρεσβυτεριανούς κλπ., προσπαθοῦντες νὰ ὑπαγάγουν ὑπ' αὐτοὺς τὸ ὀρθόφρονον καὶ ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος φωτισμένον καὶ καθοδηγούμενον Ποίμνιον τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ὁ «Θεὸς ὁμῶς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι» (Β. Κορινθ. Α. 6), ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ὁφθαλμίας μᾶς μετέφερεν εἰς τὴν λαμπρὰν ἡμέραν τῆς εἰς Ἐπίσκοπον ὑπὸ Ἀρχιερέων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀναστασίου, κανονικῆς χειροτονίας τοῦ παλαιμάχου, πολυσεβάστου καὶ ἀνεπιλήπτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Ἀκακίου, ὅτε ὅλαι αἱ δυνάμεις τοῦ Ἄδου ἐξεστράτευσαν καθ' ἡμῶν. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἐδιώχθη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἀμερικῆς ἔμιναν ἀνάστατοι ἐκ τῆς χειροτονίας ταύτης, ἀλλ' ἐσίγησαν κατόπιν, πληροφορηθεῖσαι ὅτι ὁ χειροτονηθεὶς εἶναι γέρον καὶ ἀσθενὴς καὶ συνεπῶς πλησίον εἰς τὸν θάνατον.

Ὅποια ὁμῶς ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ ταραχὴ των, ὅτε ἐπληροφορήθησαν τὰς εἰς ἐπισκόπους κανονικὰς καὶ ἀδιαβλήτους χειροτονίας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ τοῦ ἐκ Νοτίου Ἀμερικῆς κατὰ τρόπον θαυμαστὸν ἐλθόντος σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆς καὶ Περού κ. Λεοντίου. Σχετικῶς, ὡς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, διενεργεῖται ἀλληλογραφία μετὰ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν περὶ τοῦ πριακτεῦ. Διότι διὰ τῶν γενομένων χειροτονιῶν διαιωνίζεται τὸ ἅγιον ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας κίνημα ἡμῶν ἐπὶ βάσεων κανονικῶν **μετὰ διαδοχὴν ἀποστολικήν**, μετὰ **ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΤΗΤΑ**. Τίς ποτε ἐνδιεφέρθη διὰ τὰς χειροτονίας τῶν ψευδεπισκόπων τῆς Κερατέας; Οἱ ἀρχόντες τῆς Χώρας μας, εἰς τοὺς ὁποίους παρεπονοῦντο ὁρισμένοι ἀδελφοὶ διὰ τὸν ἀνισον τρόπον τῆς μεταχειρίσεως, ἀπήντων, «οἱ τῆς Κερατέας εἶναι πυρεῖα ἀκίνδυνα». Καὶ ὄντως κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, οἱ κλέπται ἐπιβουλεύονται τοὺς θησαυροὺς, τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ οὐχὶ τὰ ἄχρη καὶ τοὺς κοινούς λίθους. Συνεπικουρὸς εἰς τὴν καθ' ἡμῶν ἐπίθεσιν ἦλθεν ὡς «νυκτοκόραξ ἐν οἰκοπέδῳ» καὶ ὁ Ἀρχιεπὶς Καλλιόπιος ὁ ἀπὸ πολλοῦ διαγραφείς τῶν τάξεων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου. Ἀναγνώσατε, ἀδελφοί μας, τὰ περιοδικὰ τῶν παρασυναγῶν, καὶ παραβάτετε τα πρὸς τὴν ὄντως «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» μας. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὡς ὑπεραμνησμένη αὐτῆς δογματικῶς, ἀλλὰ καὶ τοιαύτη, ὡς διδάσκουσα τὴν Ὁρθοπράξιαν. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἐδώσαμεν εἰς τὰ τόσα καθ' ἡμῶν λιβελλογραφήματα τῶν παρασυναγῶν διὰ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» «ὥστε θαυμάζειν αὐτοὺς λίαν», διὰ τὴν σιωπὴν. Καὶ τοῦτο, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἵνα μὴ λαμβάνουν γνῶσιν οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐνθα κυκλοφορεῖ εὐρέως αὕτη, τὰς διαφορὰς καὶ φιλονεικίας τῶν φερόντων τὸ ὄνομα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ ἵνα μὴ βλασημῇται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσι. Τοῦτο τί ἄλλο μαρτυρεῖ, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν δίκην τοῦ

Σολομώντος εἰς τὰς δύο γυναῖκας περὶ τοῦ βρέφους, παρὰ τοὺς πραγματικοὺς ἀγωνιστὰς τοὺς πονοῦντας διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, καὶ τοὺς μὴ τοιοῦτους; Ἰδοὺ πὼς νεώτερός τις περιγράφει τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τοὺς τρόπους ἐνεργείας τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία σύνθημα φέρουσα ἱερὸν τὴν ἀποστολικὴν νουθεσίαν «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἁμαρτάνει ὢν ΑΥΤΟΚΑΤΑΚΡΙΤΟΣ» (Τίτ. γ' 11), οὕτε πῶς ἐξάπτει κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων, οὕτε διωγμοὺς ἐγείρει, οὕτε τὰς κοσμικὰς ἐξουσίας διεγερθίζει, ἀλλ' ἐν συναισθήσει τοῦ ἰδίου πρεσβείου καὶ ἀξιώματος, μετὰ μητρικῆς πραότητος καὶ φιλοστοργίας νουθετήσασα καὶ ἀταξ καὶ δις, ἐγκαταλείπει ἔπειτα πᾶσαν αἵρεσιν εἰς τὸν ἀδόκιμον αὐτῆς νοῦν αἰεὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων ἐντυγχάνουσα. Οὐχ οὕτω δὲ ἡ αἵρεσις καὶ τὸ σχίσμα, ὥσπερ προφανῶς ὁ ρῶμεν συμβαῖνον ἐν τῇ σχισματικῇ ἢ αἰρετικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὡς γὰρ αὕτη ἐξώλισθεν ἀπαξ τὸν ἐξαίσιον ὀλισθόν, εἰκὸς ἄρα ἦν μὴ ἀγειν ἡσυχίαν ἐν τῷ βάθει τῶν κακῶν οἷς ἐμπέπλωνεν, πειράται εἰς πλείονας μερισθῆναι τὴν κατάκρισιν, τοῦθ' ὅπερ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τοῦ βασιλείου πλάσματος ἐβουλεύσατο ποιεῖν ὁ πεισὼν Ἑωσφόρος».

Ἰδοὺ, ἀδελφοί ἀγαπητοί, θέσατε τὸν δάκτυλόν σας εἰς τὸν τύπον τὸν ἡλὼν. Ἰδοὺ ἡ ἐκβασίς τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, «ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτοὺς». Ἦδη μαίνονται κυρολετικῶς οἱ παρασυνάγωγοι κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου ἐξ αἰτίας φωτογραφίας τινὸς δημοσιευθείσης κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν «Τύπον» κατόπιν δὲ εἰς τὸν «Παρατηρητὴν» καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν φυλλάδα τῆς Κερατέας. Ἐπ' αὐτῆς σὰς κατατολίζομεν ἐν τῇ παρούσῃ ἐκδόσει μὲ τὸν ἀναντίρρητον, μὲ τὸ ἐνδεχόμενον νὰ λάβωμεν τὴν ἀρυσαν πρὸς τὴν Δικαιοσύνην τῆς Πατρίδος ἡμῶν, διὰ τὴν συκοφαντικὴν καθ' ἡμῶν ἐκστρατείαν.

Σὰς εἶναι γνωστὰ, ἀγαπητοί, τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ λαϊκῆς ἡγεσίας ἡμῶν. Πρόσωπα, πολλὰ τῶν ὁποίων φέρουν τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς σώμασιν αὐτῶν. Ἀγγυνοῦν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Θεοφορήτου Ἐκκλησίας ἡμῶν, διατηροῦντα ἀκοιμῆτες τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημα καὶ ἀντλοῦντα ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου» μετ' εὐφροσύνης.

*Ἐρρωσθεν ἐν Κυρίῳ

Ο Ἀντιπρόεδρος
ΚΩΝ. ΚΟΜΝΙΟΣ

Ο Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἰδοὺ ἡ περιληπτικὴ βιογραφία τοῦ Σεβ. Λεοντίου τοῦ χαρακτηριζομένου ὑπὸ τῶν παρασυναγῶγων ὡς λατινόφρονος καὶ ἐγγάμου. Ἰδοὺ τὰ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνίσματά του, ἰδοὺ καὶ τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα φέρει εἰς τὸ σῶμά του. Δικαίως λοιπὸν δύναται οὗτος νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ἀμφιβάλλοντας τὰ τοῦ θείου Παύλου. «Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω. Ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου

Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω». (Γαλ. Στ. 17)

Ἀπὸ ἡλικίας 18 ἐτῶν ἀφῆκε τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησε τὸν Χριστόν, ἐνδυθεὶς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἔκθετων τὸν ἑαυτὸν του καθ' ἡμέραν εἰς κινδύνους θανάτου. Ἐξυπηρέτησε πολλοὺς χριστιανούς κατὰ τοὺς φοβεροὺς διωγμούς τῶν Μπολσεβίκων ἐν Ρωσίᾳ, γενόμενος μάρτυς τῇ προαιρέσει. Ἐξωρίσθη εἰς Λατομεῖα, κατεδικάσθη εἰς καταναγκαστικά ἔργα, εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του σὺν τοῖς ἄλλοις ἔχει τὴν χειροτονίαν ἑκατὸν (100) ἱερῶν, καὶ τὸν ἀνακαινισμόν τριακοσίων (300) ἱερῶν ναῶν. Πτωχὸς διὰ Χριστόν, κατοικῶν ἐν Χιλῇ εἰς πενιχρὸν ξυλότευκτον οἰκίσκον. Δὲν συνθέτουν ταῦτα πάντα τὴν λαμπρὰν εἰκόνα ἐνὸς ζηλωτοῦ καὶ ἀληθοῦς ἐκκλησιαστικοῦ Ποιμένος, πού τοσάκις τὴν ζωὴν του ἔθεσεν ἐν κινδύνῳ ὑπὲρ τῶν προβάτων; Ἡ ἀπόφασίς του νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, διὰ νὰ δώσῃ νέαν ζωὴν εἰς τὴν κινδυνεύουσαν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰς ποικίλας συνεπείας τοῦ διαβήματός του, δὲν μαρτυρεῖ ἀποστολικὴν αὐταπάρνησιν; Καὶ κατόπιν λοιπὸν τούτων δὲν τοῦ ἀνταποδίδομεν ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ μάνα χολήν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος; Ἀνεγνώσατε τὴν ἀπολογία του, διὰ τὴν πρό τριῶν (3) ἐτῶν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῶν Λατίνων.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός ἐχαρακτήρισαν οἱ παρασυνάγωγοι τὸν ἄνδρα. Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει εἰς ἓνα λόγον του περὶ φθόνου, ὅτι «ὅπως ἡ μυία παρατρέχουσα τὰ ὑγιὰ μέλη τοῦ σώματος, ἵσταται ὅπου εὐρὴ πνύθη πληγὴν, καὶ ὅπως τὰ ὄρνεα ἱπτάμενα ἀνωθεν ἀνθρώπων εὐδεστάτων κατέρχονται μόνον ὅπου αἰσθανθοῦν τὴν δυσωδίαν πτωμάτων, οὕτω καὶ οἱ φθονεροί, παρατρέχοντες τὰς ποικίλας ἀρετὰς τοῦ φθονομένου, ἐὰν εὕρουν ἐλάττωμά τι, παρεκτροπὴν τινα εἰς τὸν βίον του, (οὐδεὶς ἀναμάρτητος), ἀπὸ αὐτὰ προσπαθοῦν νὰ χαρακτηρίσουν τὸν ὅλον ἄνθρωπον».

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δὲν ἐδόξασαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀποδεδειγμένην θεραπείαν τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, τὸν ἀντίον κατηγορήσαν τὸν Κύριον, διότι ἐποίησε πηλὸν ἐν Σαββάτῳ μὲ τὸ πτύσμά Του! τὸ ἴδιον συνέβη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ θεραπευθέντος παραλύτου, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, «ἤρε τὸν κράββατον αὐτοῦ, καὶ περιεπάτει ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου» δι' ὃ καὶ ὁ Κύριος λέγει. «Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον». Ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἐγένετο, ἵνα τοὺς πάντας κερδίσῃ. Καὶ εἰς μὲν τοὺς Γαλάτας συνίστα τὴν ἀκρίβειαν, γράφων ὅτι ἐὰν περιτέμνησθε καὶ τηρῆτε τὰ ἰουδαϊκὰ ἔθιμα δὲν θὰ τύχητε σωτηρίας, (Γαλάτ. Στ. 17), πλὴν ὁ ἴδιος εὐρεθεὶς εἰς ἀνάγκην ἐπέβαλε περιτομὴν εἰς τὸν Τιμόθεον (Πράξ. ΚΑ' 26) καὶ ἐπίσης ὅτε μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῶν ἐξ Ἑβραίων Χριστιανῶν, κατὰ παράκλησιν τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ πρεσβυτέρων, μετεχειρίσθη τὴν οἰκονο-

μίαν, (Πράξ. ΑΚ' 26) «γενόμενος τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδίσῃ».

Ἐπράξε τὰ ἀντίθετα ἀπὸ ὅσα εἰς τοὺς Γαλάτας ἐδίδασκε. Εὐρισκόμενος εἰς Χώραν Ὁρθόδοξον, κρίνομεν τὸν εὐρισκόμενον εἰς Χώραν καθ' ὁλοκληρίαν Λατινικὴν, ἐνθα ἐκτελεῖ ἱεραποστολικὴν ἀποστολὴν προσπαθῶν νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πεπλανημένα πρόβατα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὰ ἰδικά μας μέτρα. Ἀλλὰ τόσοι ποὺ μεταβαίνουν εἰς προσκύνῃσιν τῶν Ἀγίων Τόπων, φυλάττουν τὴν ἥν ἔχομεν ἐνταῦθα ἀκρίβειαν; Ἀρκετὰ ταῦτα διὰ τοὺς τὸν κοινὸν νοῦν ἔχοντας. Ἀλλὰ ποῖον σκοπὸν ἐξυπηρετοῦν οἱ παρասυνάγωγοι μὲ τὰ λιβελλογραφήματά των; Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ταιριάζουν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, «ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσει;» (Ἰωάν. Ι. 10). Δὲν τοὺς ἀκούουν τὰ πρόβατα, ὅσα μέσα καὶ ἂν μεταχειρίζονται, διότι «κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί» (αὐτόθι).

Τῶν ἰδίων Ποιμένων τὴν φωνὴν «οἶδασιν» τὰ πρόβατα, καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτούς. Νὰ ἀναφέρωμεν καὶ πάλιν τὴν περίπτωσιν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, καθ' ἣν μυριάδες ἀδελφῶν, σωστὴ ἀνθρωποθάλασσα, ἠκολούθησε τὸν κατασυκοφαντηθέντα «καλὸν Ποιμένα», ἐνῶ στίς «Τζιτζιφιές», ἡ παράταξις τῶν Ματθαϊκῶν ἠρίθμει περίπου διακοσίους (200), καίτοι ὑπῆρχον ἐξ (6) μιτροφόροι ψευδεπίσκοποι; ὁ δὲ Καλλιόπιος οὔτε ἔδωκε σημεῖα ζωῆς; Εἰς Οὐρανὸν τοξεύουν ἐπεμύτως οἱ παρասυνάγωγοι. Φανερώουν τὴν ποιότητά των μὲ τὰ ὅσα γράφουν. Τὰ πρόβατα τοῦ «Μικροῦ Ποιμνίου τοῦ Κυρίου», λαμβάνουν θεοθεν πληροφориαν καὶ καθοδήγησιν ἀπὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, διὰ τὴν κατὰ τῆς πλάνης ἀντίστασιν αὐτῶν, πρὸς δόξαν Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἀγίας τοῦ Ἐκκλησίας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΝ "ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΝ,"

Εὐρισκόμενης τῆς ἐκτάκτου ταύτης ἐκδόσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ τοῦ μιστηρίου, λαθροτύπος τις «διακήρυξις» τῆς ἀγνώστου Φιλορθόδοξου ἀδελφότητος «Ὁ Μέγας Φῶτις» εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Προσεπαθήσαμε νὰ ἴδωμεν τὰς ὑπογραφὰς τῶν συντακτῶν τῆς «διακήρυξεως», ἡ τοῦλάχιστον τὴν διεύθυνσιν τῆς «ἀδελφότητός των», ἀλλ' οὐδαμοῦ διεκρίνομεν αὐτάς. Τρόπος δημοσιογραφίας ἀνάνδρου, ὅστις συνιστᾷ κυρίως τὸ ποῖον τῶν συντακτῶν αὐτῆς. Δὲν υπέγραψαν, ἡ διότι φοβοῦνται τὰς συνεπείας τῶν συκοφαντιῶν των, ἡ διότι μὲ τὴν ὑπογραφὴν των θὰ ἐφανεροῦντο τὰ ἐλατήρια καὶ οἱ σκοποὶ τῆς «διακήρυξεως». Διότι ἂν τὰ πρόσωπα τὰ συντάξαντα τὴν διακήρυξιν ἦσαν ἀνεπίληπτα, μὲ ἀγωνιστικὸν παρελθὸν εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ἡ ὑπογραφή των θὰ ἔδιδε μεγαλύτερον τόνον εἰς τὴν διακήρυξιν των.

Ἐχων τις ὁμῶς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ «ὡς λύχνον τοῖς ποσὶ καὶ φῶς ταῖς τρίβοις αὐτοῦ», δύναται μετὰ βεβαιότητος νὰ συμπεράνῃ τοὺς σκοποὺς τῶν συντακτῶν τῆς «διακήρυξεως». Ὁ Κύριος ἐν τῇ Ἱερῇ Εὐαγγελίᾳ βεβαίως «Πᾶς ὁ φάυλα ξηράς-

σων μισεῖ τὸ φῶς» καὶ πάλιν «ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ» (Ἰωάν. Ι. 10). Ἐπομένως ὁ σκοπὸς τῶν συντακτῶν τῆς «διακήρυξεως, κάθε ἄλλο παρὰ οἰκονομικὸς εἶναι. Παρουσιάζονται διὰ σοφιστικῶν ὡς κήρυκες τῆς ἀληθείας, καὶ ζηλωταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι ἐπαισχυνοὶ συκοφάνται. Κατηγοροῦν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Χριστεπώνυμου πληρώματος τῆς Ἀγίας καὶ Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, τοὺς τε χειροτονήσαντας καὶ χειροτονηθέντας ἐπισκόπους ὡς σιμωνιακοὺς, ὅτι τὰ χρήματα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐδόθησαν «ὑπὸ ἐνὸς ἢ δύο προσώπων» εἰς τὸν ἕνα ἐκ τῶν χειροτονησάντων, διὰ νὰ ἀποφύγουν δὲ οἰανδήποτε ποινικὴν δίωξιν οἱ θροσῦδεῖλοι, παρεμβάλλον τὰς λέξεις «ὡς λέγεται». Πῶς λοιπὸν συνδέουν μίαν τοιαύτην μεγίστην κατηγορίαν, ἥτις διὰ μὲν τοὺς κληρικοὺς συνεπάγεται τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, τὴν καθάρεσιν, διὰ δὲ τὸν μεσολαβητὴν τὴν μομφὴν τοῦ συνεργοῦ εἰς μίαν τοιαύτην ἐπαισχυνοὶν πράξιν; Τὰ ἔξοδα τῆς τε ἀφίξεως καὶ ἐπιστροφῆς, καὶ τῆς ἐνταῦθα φιλοξενίας τοῦ Ἀρχιποῦ Λεοντίου, συντεταγμένα εἰς ἰδιαίτερον λογαριασμόν, εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν ἐκάστου ἀμφιβάλλοντος. Ἐν αὐτῷ οὐδὲ ὀβολὸς ἀναφέρεται ὅτι ἐδόθη εἰς τὸν Ἀρχικὸν Λεόντιον διὰ τὰς χειροτονίας. Διὰ δὲ τὴν κατηγορίαν τῆς ἐπισκέψεως του εἰς τὸν Ναὸν τῶν καθολικῶν, ἀπολογεῖται ὁ ἴδιος εἰς ἄλλην στήλην.

Ἀπαντώντες προσέτι εἰς τὰς περὶ αὐστηρότητος καὶ ἀκοιβολονίας ποικίλλοις τὰς ἀναγκαστικὰς ἐν

τῇ «διακήρυξει», λέγομεν τὰ ἑξῆς: Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας διδασκόμεθα ὅτι πολλαὶς εἰς τὸν καιρὸν τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων, ἐν τῇ διαμάχῃ τῶν ἀντιφρονούντων, παρετηροῦντο ἐκατέρωθεν ὑπερβολαί. Οὕτως εἰς τὸν καιρὸν τῆς Εἰκονομαχίας, ὁρθόδοξοί τινες κληρικοί, ἀπὸ ἀδιακριτον ζήλον καὶ ὑπερευλάβειαν πρὸς τὰς ἁγίας Εἰκόνας, μετὰ τὸν καθαγιασμόν τῶν φοιτῶν Μυστηρίων, ἔξεν χρώματα ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἔριπτον ἐντὸς τοῦ ἁγίου Ποτηρίου, πρὸς μείζονα δῆθεν καθαγιασμόν!!! Πλὴν ὁμῶς ἐκ τῶν ὑπερβολῶν καὶ ἀδιακρισιῶν τούτων, οὔτε αἱ ἀπόψεις τῶν ὁρθόδοξων προσεβλήθησαν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐδικαιώθησαν, οὔτε καὶ αἱ ἀδικρίσιαι ἐχαρκτηρίσθησαν εὐλαβεῖς, ἀλλὰ τοῦναντίον προϊόντα ἀμαθείας καὶ τυφλοῦ φανατισμοῦ. Ἡ ἱστορία συνεπὶς θὰ κρίνῃ τὰς πράξεις ὅλων.

Ἐπιπροσθέτως τονίζομεν τὰ ἑξῆς: Ἡ πρόσκλησις τῶν ἀρχηγῶν τῶν διαφόρων θρησκειῶν εἰς τοιαύτας τελετάς, ἥτις συνηθίζεται εἰς ὅλα τὰ Κράτη τοῦ Κόσμου, δὲν ἔχει χαρακτῆρα συμπροσευχῆς. Ἀποδείξει ὅτι εἰς τὴν Ἐθνικὴν ἐορτὴν καλοῦνται ἐπισήμως εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν οἱ ἀρχηγοὶ οὐχὶ μόνον τῶν ἐτεροδόξων Λατίνων καὶ Προτεσταντῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἑβραίων. Συμπροσεύχονται λοιπὸν μετ' αὐτῶν ὁ ὁρθόδοξος Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ Μητροπολίται, καὶ οὐδ' ἅπαξ διεμαρτυρήθη τις τῶν ἀκραιφνῶν πιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν διὰ τοῦτο; Δὲν πιάουν ἐπομένως τὰ ἐπιχειρήματά των, καὶ ὁ ποικιλοτρόπως κατασυκοφαντηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος, ἵσταται ὑψηλὰ εἰς τὴν ὕνειδρσιν τοῦ Χριστε-

πυνύμου πληρώματος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Περαινομεν μὲ τὴν διήγησιν ἐνὸς ἀνεκδότου.

Κάποτε ὁ Βασιλεὺς Ὁθων εἶπεν εἰς τὸν Γέρω τοῦ Μωρηᾶ, Θεόδωρον Κολοκοτρώνη. «Στρατηγέ, πολλοὺς ἐχθροὺς ἔχεις, πολλὰ λέγονται ἐναντίον σου». Μὲ ὅλην τὴν ἀπλότητά του ὁ Κολοκοτρώνης, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Βασιλέα τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «τὰ παιδιά σέ ποιῆς καρυδιές ρίπτουν πέτρες; σὲ ἐκείνες πού ἔχουν καρύδια, ἢ σὲ ἐκείνες πού ἔχουν μόνον φύλλα;»

Ἡ μεγάλη ἑκατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου ἐπιβουλὴ τῶν παρασυναγῶν, καὶ ὠριομένων ἡμετέρων «παραγνωρισθέντων» καὶ «ἀδικηθέντων» φανερώουν αὐτὸν «ὥσει ἐλαίαν κατάκαρπον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ». Ταῦτα τοῖς φρονίμοις ἀρκοῦσιν. Οἱ δὲ ἀσύνετοι καὶ πονηροί, οἱ ἐξ ἰδιοτελείας ἐγείροντες πολέμους. «οὐδ' ἂν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται» (Λουκ. ΙΣΤ. 31). Παραδίδομεν ὅθεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀδόκιμόν των νοῦν, «μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν γυνθεσίαν, διὰ τὰ εἶναι αὐτοκατάκριτοι» διὰ τὴν ἁμαρτίαν των.